

EMLEKÉT TÖRLÖM

emlékét törlöm
ne kérdezze senki tőlem
tenger vagy rét zöldje
madár vagy hal suhan
előttem
csak hogy hozzám jöttél
ezt tudom
szemem zárom de csendül a hang
érezem értem jöttél
elnémul a nagy zongora
a fekete mezők alatt
elől a bánat fehérén
fekete mezők dalában
a szép emléke lapul
de megmered a hang
nagyot koppan
földre zuhan
csak karom érintsd mást ne
csak álomban ölelj
hogyan testem
vásott fatörzs kinn a réten
énekelve rügyre kapjon
csak tekintetem engedd
szádnak csókot adni
ó szerelmem
dél csöndje
mint kinnrekedt szőlőszem
tél udvarában
mint hold magánya
a megriasztott éjszakákban

KETTŐNK KÖZÜL KI

mikor elmégy
kettőnk közül ki marad akác magányával
ha karom nyújtom utánad
ki mondja meg
nem magam vágyom-e akkor
ha szerelmed kérem
ki tudja
nem magam imádom-e olyankor

hol van már a nap
mikor tudtam
ez vagy te az ott meg én
magas homlok szóra ingerel a száj
hol van a nap
mikor éreztem a határt
öleléseinkben
eddig én onnan te
mikor ajkad ízét karod melegét
vállad ívét találtam
hol a nap
mikor még kettő voltunk
vajon melyik a győztes
és sebzetten ki halt el
csak a test a tiéd
vagy
én lennék az
vágyom szorításod
vagy enyém az

egymagamban a csend útján
csukott szemmel inam feszül
megmered a sok fehér billentyű
még
fojthatom talán a képet
szemem csillogásában
még lehet
feledni próbálom
emléked

MIKÉNT A HOLD SZÖKIK AZ ÉGEN

érzem
hogyan lépdelsz
nyír tisztaságával
susog a gyanú levél billen
lépted félve
felhők pítvarában
miként a hold szökik az égen
korok mélyén fájdalom
ujjaim fedik a szem riadalmát
reszkető ujjak
erdőt bontanak: hol a
zöld íze ma már
üres a falu nyugta is a térről
hol a harang éneke

visszavárlak
kérd krisztusod vízbe vessen
víz hátán eljöhess
öltöztessen csillagfénybe
hozzám úgy gyere

lángol a virág melyet nézel
szárnya törik a
boldogságnak
szemed zárd
csukott szemmel kérem ölelésed
üvegtestű bálvány
felhők pitvarából visszavárlak
hozzám elgyere

HA VISSZA NEM JÖNNÉL

ha vissza nem jönnél
kerüld a
galóca ízét
hangom vette
szám érted nem szólt
kicsiny csepp szökik
tavam kékjéből
kicsiny cseppnek könnye csordul
lépted nyoma a
bölcső
ha vissza nem jönnél
kerüld a hold sugarát
az látta
mikor levetkezve a gondokat
kéz a kézben mentünk
kerüld eső hidegét
szél bűgő szerelmét
ha
emlékem feledni szeretnéd

utat
másfelé keress
ne öltözz madár röptébe
menj
az ősz hajú fűztől a folyóparton

de ha mégis
útra kelnél
ha vissza nem jönnél
ne a halál jeges gödrébe
honnán
virágillat meg nem tér
oda tőlem mégse menj

Bálint István fordítása